

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a Berta és Lázár Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a Dr. Fridman Róbert Ügyvédi Iroda által képviselt I. rendű és II. rendű alperesek ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Pest Megyei Bíróság 2010. december 8. napján kelt 14.G.28.937/2007/48. számú ítélete ellen az alperesek által benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

r é s z í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezéssel támadott rendelkezései közül az 519.970,- (Ötszáztizenkilencezer-kilencszázhetven) Ft és járulékai megfizetésére történő kötelezést helybenhagyja, az ezt meghaladó marasztalásra vonatkozó rendelkezéseket hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot ebben a keretben a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítja.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 16.250,- (Tizenhatezer-kettőszázötven) Ft másodfokú rész költséget. Amennyiben az I. rendű alperestől a fenti követelés behajthatatlan, akkor ezen összeg megfizetésére a II. rendű alperes köteles.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy az illetékfeljegyzési jogára tekintettel le nem rótt 31.200,- (Harmincegyezer-kettőszáz) Ft fellebbezési eljárási részilletéket fizessen meg a Magyar Államnak az adóhatóság külön felhívására. Amennyiben az I. rendű alperestől a fenti követelés behajthatatlan, akkor ezen összeg megfizetésére a II. rendű alperes köteles.

Megállapítja, hogy a felperesnek és az alpereseknek együttesen 565.000,- (Ötszázhatvanötezer) Ft - 565.000,- (Ötszázhatvanötezer) Ft másodfokú rész költsége merült fel, míg az alperesek illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési eljárási részilleték összege 868.800,- (Nyolcszázhatvannyolcezer-nyolcszáz) Ft.

A részítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

## I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított és a fellebbezés elbírálása szempontjából irányadó tényállás szerint a felperes és az alperesi cég üzleti kapcsolatban álltak egymással, az ügyvezetők baráti kapcsolatban voltak. 2003-ban és 2004-ben H-ból játékgurák behozatalában állapodtak meg azzal, hogy a behozatal költségeit a felperes fizeti. Magyarországon édességgel töltötték meg a gurákat és azokat az I. rendű alperes értékesítette, a befolyt összeggel a felperes felé kellett volna elszámolnia. Mindkét cég könyvelését ugyanaz a könyvelő iroda végezte. A törvényes képviselők jó kapcsolatára tekintettel a II. rendű alperes birtokában tarthatta a felperes számlatömbjét és bélyegzőjét, azokkal rendelkezhetett.

A felperest eladóként, vevőként az I. rendű alperest feltüntetve, kiállította a 237751. számú, 15.406.556,- Ft-ról szóló számlát. A felperes ezen összegből 2003. október 12-én 7.700.000,- Ft-ot, 2003. október 29-én 7.206.663,- Ft-ot vételezett be, amelyből kiadási pénztárbizonylattal 2003. október 12-én 7.700.000,- Ft-ot, 2003. október 29-én 7.206.663,-Ft-ot adott ki a II. rendű alperesnek.

Ugyanezen felek között került kiállításra a 237753. számú 8.556.790,- Ft összegű számla. A felperes 2003. november 1-jén 2.793.337,- Ft-ot, 2003. december 12-én 1.500.000,- Ft-ot, 2003. december 30-án 500.000,- Ft-ot, 2004. január 14-én 1.500.000,- Ft-ot, 2004. január 30-án 2.263.453,- Ft-ot vételezett be. A bevételezett összegből a felperes előleg címén kiadási pénztárbizonylattal 2003. november 1-jén 2.793.337,- Ft-ot, 2003. december 12-én 1.500.000,- Ft-ot, 2003. december 30-án 500.000,- Ft-ot, 2004. január 14-én 1.500.000,- Ft-ot és 2004. január 30-án 2.263.453,- Ft-ot adott ki a II. rendű alperesnek.

A felperesi ügyvezető meghatalmazása alapján a II. rendű alperes 2004. május 21-én felvett a felperesnek a C. Zrt.-nél lévő számlájáról 16.000,- USD-t, amelynek 3.520.000,- Ft volt az ellenértéke. A II. rendű alperes a felperesi ügyvezető által vásárolt ingatlan tulajdonszerzési illetékét 3.000.030,- Ft összegben fizette meg 2004. január-február körül. A felperes ezt az illetéket a 16.000,- USD összegbe beszámította, a különbözetként fennmaradó összeget 2004. május 21-én kellett volna visszafizetnie a felperesnek.

A felperes az elsőfokú bíróságra 2007. december 12-én benyújtott keresetében az I. rendű alperest kérte kötelezni 34.317.213,- Ft tőke, ennek a számlák esedékességétől, míg a 16.000,-USD után 2004. május 21-től a kifizetésig a törvényes mértékű késedelmi kamata és perköltség megfizetésére a Ptk. 365. § (1) és a Ptk. 339. §-a alapján. Kérte továbbá, hogy amennyiben ezt a követelést az I. rendű alperes vagyona nem fedezi, úgy a II. rendű alperes a mögöttes felelősségére tekintettel álljon helyt.

Arra hivatkozott, hogy 23.963.453,- Ft összegben értékesített mesefigurákat az I. rendű alperesnek, amit nem fizetett ki. A 16.000,- USD tekintetében a befizetett illeték után fennmaradó összeggel el kellett volna számolnia a II. rendű alperesnek.

Az I. és a II. rendű alperesek az ellenkérelmükben a felperes keresetének az elutasítását és perköltségben történő marasztalását kérték. A 23.963.453,- Ft elutasítását azért kérték, mivel állításuk szerint a felperes neki nem szállított semmit, ezért fizetési kötelezettség sem terheli. A 16.000,- USD tekintetében úgy nyilatkozott, hogy ebből fizette ki a felperes által is hivatkozott tulajdonszerzéssel kapcsolatos illetéket, továbbá 1995-től a felperesi ügyvezetőnek mint természetes személynek 77.000,- USD tartozása állt fenn a II. rendű alperessel mint természetes személlyel szemben.

A Pest Megyei Bíróság a 2010. december 8. napján kelt 14.G.28.937/2007/48. számú ítéletében kötelezte az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 14.906.663,- Ft tőkét, ennek 2003. december 1-től a kifizetés napjáig járó, minden késedelmes naptári félévénként a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt összegének megfelelő mértékű késedelmi kamatát; 8.556.790,- Ft tőkét és ennek 2004. január 1-től a kifizetés napjáig járó minden késedelmes naptári félévénként a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt összegének megfelelő mértékű késedelmi kamatát; 519.970,- Ft tőkét, ennek 2004. május 21-től a kifizetés napjáig járó minden késedelmes naptári félévénként a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt összegének megfelelő mértékű késedelmi kamatát, továbbá 1.705.842,- Ft perköltséget. Amennyiben az I. rendű alperesi társaság vagyona a fenti követelést nem fedezi, arra az esetre az elsőfokú bíróság a fenti tőkeösszegek, késedelmi kamatok és perköltség megfizetésére a II. rendű alperest kötelezte. Az elsőfokú bíróság a fentieket meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Határozata indokolása szerint P.I. tanú, aki mindkét cég könyvelését végezte, a felperes főkönyvi kartonjának alapján előadta, hogy a 237751. és a 237753. számú számlákat lekönyvelték, bevételezték a felperes javára, majd kiadási pénztárbizonylatokkal a II. rendű alperes részére különböző időpontokban az összegek kifizetésre kerültek.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a 35/T/1 és a 35/T/2 alatt csatolt főkönyvi karton a tanúvallomásnak részben ellentmond. A főkönyvi karton alapján nyomon követhető, hogy ezen két számla szerinti összegeket kiadási pénztárbizonylatokon

a II. rendű alperes javára kifizették. A főkönyvi katon a Pp. 196. § (1) bekezdés b) pontjában írt teljes bizonyító erejű magánokiratnak minősül, mivel a könyvelő cég ügykörében állította ki.

P.T. tanúvallomásában előadta, hogy a felperes számláit, amíg az ügyvezetők között jó volt a viszony, a II. rendű alperes kezelhette, 2004. augusztusában vonták vissza a felperesi ügyvezetők ezen jogosultságot a II. rendű alperestől. A tanú a 237751. és a 237753. számú számlák tekintetében elmondta, hogy a számlán lévő összeget bevételezte a felperes, ugyanakkor a II. rendű alperes részére készpénzben kifizetésre került.

A tanúvallomásokat egybevetve és mérlegelve a 35/T/1 és a 35/T/2 alatt csatolt főkönyvi katon adataival, az elsőfokú bíróság a teljes bizonyító erejű magánokiratot fogadta el az ítélethozatal alapjául. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a 237751 számú számla 15.406.663,- Ft-ról szól, amelyből a kiadási pénztárbizonylatok szerint a II. rendű alperes 14.906.663,- Ft-ot vett fel, ezért a kiadási pénztárbizonylattal alátámasztott összeget fogadta el. A 237753. számú számlából a kiadási pénztárbizonylatok alapján az elsőfokú bíróság a felperes által igényelt teljes 8.556.790,- Ft-ot elfogadta.

A 16.000,-USD tekintetében az elsőfokú bíróság a felperesi ügyvezető előadása és elismerése alapján megállapította, hogy abból a II. rendű alperes 3.000.030,- Ft-ot 2004. január-február hónapban a felperesi ügyvezető által vásárolt ingatlan tulajdonszerzési illethekeként megfizetett, ezért ezt az összeget a felperesi követelésbe beszámította a Ptk. 296. §-a alapján és az azt követően fennmaradó 519.970,- Ft megfizetésére kötelezte az alpereseket.

A II. rendű alperes felelőssége a perbeli jogviszonykor hatályos 1997. évi CXLIV. törvény 101. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 90. § (1) bekezdésén alapul.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I. és a II. rendű alperesek nyújtotta be fellebbezést, amelyben elsődlegesen kérték annak Pp. 252. § (2) és (3) bekezdései alapján történő hatályon kívül helyezésével az elsőfokú bíróságnak újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára történő utasítását; másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatásával a felperes keresetének teljes elutasítását.

Arra hivatkoztak, hogy az elsőfokú bíróság hiányosan és tévesen állapította meg a tényállást, ebből a jogszabályok téves értelmezésével helytelen következtetésre jutva hozta meg az ítéletét, továbbá az ügy eldöntése szempontjából releváns bizonyítást nem folytatott le és ezáltal a határozata megalapozatlan. Az elsőfokú bíróság nem hallgatta meg tanúként **F.Cs.-t**, az indokolásban sem tér ki arra, hogy a tanú meghallgatását miért mellőzte. Álláspontjuk szerint ezen eljárási hibák, valamint a bizonyítási eljárás nagy terjedelmű megismétlése miatt szükséges az új eljárás lefolytatása.

Az elsőfokú bíróságnak az ügyben lefolytatott eljárása jogszabálysértő, ami olyan határozat meghozatalához vezetett, amely a felperes minden nyilatkozatát következetesnek és a valóságnak megfelelően fogadott el, míg az alperes által elmondottakat, az általa csatolt bizonyítékokat és az általa előállított tanú nyilatkozatát nem fogadta el. Ezzel kapcsolatban idézte a Pp. kommentárnak a Pp. 206. § (1) bekezdéséhez fűzött magyarázatát.

Az elsőfokú eljárás során többször előadták, hogy a felperes ügyesen kívánja kihasználni a közte és a II. rendű alperes közötti bizalmi viszonyból eredő bizonytalanságot, a bizalmi viszonyra visszavezethető szóbeli megállapodásokból eredő kétséges megállapításokat, valamint a rendelkezésre álló okiratok megfelelő módon történő manipulációjával azt a látszatot kelti, hogy az I. rendű alperes tartozik a felperesnek. Álláspontjuk szerint az alperesek következetes cáfolása mellett a felperesnek nem sikerült kétséget kizáróan bizonyítania, hogy az I. rendű alperes tartozik a felperesnek.

Egyebekben a fellebbezés indokolásaként az elsőfokú eljárásban írásban és szóban előadott nyilatkozatokat változatlanul fenntartották.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül, azaz kizárólag az összesen 23.983.423,- Ft összegű marasztalás jogalapját és összecszerűségét vizsgálta.

Az I. és a II. rendű alperesek fellebbezése az alábbiakra tekintettel megalapozott.

Az alperesek fellebbezésével érintett felperesi követelés két részből tevődik össze. Egyrészt a játékfigurák vételáraként megítélt 14.906.663,- Ft és 8.556.790,- Ft összegű számlákból, másrészt a tulajdonszerzési illeték kifizetése után megmaradó 519.970,- Ft-ból.

A felperes ügyvezetője és a II. rendű alperes egybehangzóan úgy nyilatkoztak, hogy a felperesi társaság számlájáról felvett 16.000,- USD-ből fizette ki a II. rendű alperes a felperesi ügyvezető megbízása alapján az ingatlan tulajdonszerzésével kapcsolatos illetéket. Az sem volt vitás ezen felek között, hogy az illeték kifizetése után a II. rendű alperesnél ebből az összegből 519.970,- Ft maradt.

A II. rendű alperes előadása szerint az 519.970,- Ft-ot a felperesnek azért nem fizette vissza, mert 1995. óta vele szemben fennálló nagyobb összegű tartozását nem fizette ki a részére. Ezt az állítását - a felperesi vitatással szemben - azonban a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján fennálló bizonyítási kötelezettsége ellenére semmivel nem bizonyította. Amennyiben ezt bizonyítani tudta volna, úgy a Ptk. 296. §-a alapján beszámításra akkor sem lett volna lehetősége a II. rendű alperesnek, mivel saját állítása szerint ez a tartozás vele szemben nem a felperesi társaságnak, hanem a vezető tisztségviselőnek mint természetes személynek áll fenn.

Az I. és a II. rendű alperesek a fellebbezésükben ezen követelés körében semmilyen érvet, jogi indokot nem terjesztettek elő, ami akár az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását vagy annak hatályon kívül helyezését indokolná.

A fentiekre tekintettel az elsőfokú bíróság a Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján megalapozottan marasztalta az alpereseket az 519.970,- Ft megfizetésében, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének ezt a részét a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság a mesefigurák adásvételével kapcsolatban a tényállást hiányosan állapította meg és az általa ezzel kapcsolatban lefolytatott bizonyítási eljárás alapján megalapozatlan jogi következtetésre jutott. Az alperesek által felajánlott tanúbizonyítást nem folytatta le, az elutasítást és annak indokát nem jelölte meg a határozata indokolásában sem, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének ez a része nem felel meg a Pp. 221. § (1) bekezdésében meghatározott feltételeknek.

A felperes a 14.906.663,- Ft és a 8.556.790,- Ft összegű számlakövetelését az I. rendű alperessel kötött megállapodásra és adásvételi szerződésre alapította.

Az I. rendű alperes az elsőfokú eljárás során mindvégig vitatta a felperes által hivatkozott megállapodás létrejöttét és a mesefigurák átadását.

A Ptk. 365. § (1) bekezdése szerint adásvételi szerződés alapján az eladó köteles a dolog tulajdonát a vevőre átruházni és a dolgot a vevő birtokába bocsátani, a vevő pedig köteles a vételárat megfizetni és a dolgot átvenni.

Mivel a felperes a kereseti igényének ezt a részét a Ptk. 365. § (1) bekezdésére alapította, ezért - az I. rendű alperes tagadásával szemben - a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a felperesnek kellett volna bizonyítania az adásvételi szerződés létrejöttét és ehhez kapcsolódóan a mesefigurák átadását. A felperes törvényes képviselője maga adta elő, hogy a perbeli mesefigurákkal kapcsolatban sem szállítólevél, sem átadás-átvételi jegyzőkönyv nem áll rendelkezésre, kizárólag az általa a keresetlevélhez csatolt 2 db számla.

Az elsőfokú bíróság a 2009. június 3-án tartott tárgyaláson a felperest a Pp. 3. § (3) bekezdése alapján kioktatta arra, hogy az I. rendű alperes tagadásával szemben a felperesnek kell bizonyítania, hogy a perbe becsatolt számlák mögött a felperes részéről az általa hivatkozott teljesítés mennyiségében, összecszerúságában egyaránt megtörtént az I. rendű alperes részére. Ezzel kapcsolatban felhívta a felperest, hogy 30 napon belül csatolja a perben hivatkozott árumennyiség vámmoltatásával kapcsolatos iratokat, továbbá azokat az iratokat, amelyekkel igazolja, hogy a vámszabad területről hova történt az áru kiszállítása. Ezt követően a könyvelők meghallgatására és általuk főkönyvi karton csatolására került sor.

Az elsőfokú bíróság a becsatolt főkönyvi kartonokra alapította az ítéletét a mesefigurák vonatkozásában.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a főkönyvi kartonok nem alkalmasak az adásvételi szerződés létrejöttének a bizonyítására.

A másodfokú bíróság a rendelkezésre álló iratokból megállapította, hogy mindkét számlán fizetési módként átutalás került meghatározásra, ezzel szemben a főkönyvi karton bevételi bizonylatokkal történő fizetést igazol. Valamennyi bevételi pénztárbizonylatnál ugyanaz a 311. számú ellenszámla került megjelölésre, ami azonban nem szerepel az iratok között. P.I. tanúvallomásában elmondta, hogy a főkönyvi kartonhoz tartozó alpbizonylatok már nincsenek a könyvelő iroda birtokában, azokat a felperes ügyvezetőjének odaadták.

A becsatolt főkönyvi kartonok azt igazolják, hogy a két perbeli számlával kapcsolatban az I. rendű alperes több részletben teljesített befizetést, bevételi pénztárbizonylattal. A befizetések napján ugyanezek az összegek a perbeli számlákra történő hivatkozással a II. rendű alperes részére kifizetésre kerültek.

P.I. tanú elmondta azt is, hogy készpénzmozgás gyakorlatilag náluk nem történt. Azt, hogy a felperes és az alperes között ténylegesen történt-e pénzáadás, pénzmozgás nem tudta megmondani.

**F.CS.**, a **F. Kft.** ügyvezetőjének a tanúként történő meghallgatását először a felperes jogi képviselője kérte a 2009. november 30-án tartott tárgyaláson azzal, hogy a perbeli mesefigurák elvámolásával, átadás-átvételével kapcsolatos iratokat hozza magával. **F.CS.** írásban úgy nyilatkozott, hogy 2006. augusztusa óta tagja a **F. Kft.**-nek, ezt megelőzően a társaság tevékenységéről semmilyen információja nincsen. A 2010. május 12-én tartott tárgyaláson az alperesek jogi képviselője felmutatott egy 2004. január 30-án kelt, az ... Rt. XXIII. kerület ... számú körbélyegzőjének lenyomatát tartalmazó igazolást vámteher készpénzben történő megfizetéséről. Ezzel kapcsolatban előadta, hogy a II. rendű alperes úgy tájékoztatta, hogy feltételezése szerint ezen az iraton az ügyfél feletti aláírás **F.Cs.**-től származik, ezért nem lenne mellékes, hogy az előbbieket tisztázása miatt személyesen jelenjen meg. Az alperesek jogi képviselője által felmutatott irat nem került becsatolásra. Ezt követően a felperes jogi képviselője maga is indítványozta ismételtlen megkeresni a **F. Kft.**-t arra vonatkozóan, hogy a 2003/2004. években ki volt az az ügyvezető, illetve egyéb felelős személy, aki az elvámoltatásokat végezte. A 2010. június 14-én tartott tárgyaláson az alperesek jogi képviselője ismételtlen kérte **F.CS.** tanúként történő meghallgatását arra vonatkozóan, hogy a felmutatott irat szerinti összeget kitől kapta meg, illetve kinek a megbízásából járt el.

**M.E.**, a felperes törvényes képviselőjének házastársa, a 2009. november 30-án tartott tárgyaláson tanúvallomásában elmondta, hogy tudomása szerint a **F. Kft.** töltötte meg a figurákat a belevalókkal, mert a figurák üresen érkeztek az országba, és ezt követően a **F. Kft.**-nek kellett továbbítani a már megtöltött figurákat az alperes részére.

Az elsőfokú bíróság az előterjesztett bizonyítási indítványoknak, így a tanú meghallgatására és a társaság megkeresésére vonatkozó indítványoknak indokolás nélkül nem tett eleget, a tényállás teljeskörű feltárása érdekében azonban erre szükség lett volna.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a 14.906.663,- Ft és a 8.556.790,- Ft részei vonatkozásában a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot ebben a keretben a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróságnak a Pp. 3. § (3) bekezdése alapján tájékoztatni kell a felperest arról, hogy a mesefigurákkal kapcsolatos adásvételi szerződés megkötését és a mesefigurák átadását a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a felperesnek kell bizonyítania, ezzel kapcsolatban fel kell hívni a felperest arra, hogy valamennyi bizonyítási indítványát terjessze elő. A korábban a felperes által kért F. Kft. megkeresésére vonatkozó indítványnak megfelelően ezt a társaságot meg kell keresnie, továbbá a felperest fel kell hívni arra, hogy a főkönyvi kartonhoz tartozó és a perbeli számlákkal kapcsolatos alapbizonylatokat csatolja be, figyelemmel arra, hogy önmagában a főkönyvi karton adatai nem tartalmazzak egyértelmű adatokat a perbeli számlák kifizetésével kapcsolatban.

A másodfokú bíróság a Pp. 213. § (1) bekezdése alapján részítéletet hozott, figyelemmel arra, hogy a perbeli követelések egymástól elkülöníthetőek voltak.

A Fővárosi Ítéltábla a másodfokú perköltség vonatkozásában az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyó része kapcsán, figyelemmel az alperesek pervesztességére, a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kötelezett a felperesnek járó másodfokú ügyvédi munkadíj megfizetésére; annak összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján mérlegeléssel állapította meg azzal, hogy az összeg az általános forgalmi adót is tartalmazza.

Határozata jellegére tekintettel a hatályon kívül helyezett rész vonatkozásában a Pp. 252. § (4) bekezdése alapján csak megállapította a peres feleknek a másodfokú eljárás során felmerült költségét azzal, hogy annak viseléséről az elsőfokú bíróságnak kell az eljárást befejező érdemi határozatában döntenie.

A másodfokú eljárási illeték összegét, amely az alperesek illetékfeljegyzési joga folytán merült fel a helybenhagyott elsőfokú bírósági ítéleti rész vonatkozásában a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az alpereseknek kell megfizetniük figyelemmel arra, hogy a fellebbezésük ebben a részben nem járt eredménnyel. A hatályon kívül helyezett marasztalási összeg után a másodfokú bíróság az alperesek illetékfeljegyzési jogára tekintettel csak megállapította a másodfokú eljárásban felmerült eljárási illeték összegét azzal, hogy annak viseléséről is az elsőfokú bíróságnak kell az eljárást befejező érdemi határozatában döntenie.

Budapest, 2011. év október hó 27. napján

Dr. Mika Ágnes sk.  
a tanács elnöke

Dr. Kurucz Zsuzsánna sk.  
előadó bíró

Dr. Tibold Ágnes sk.  
bíró

A kiadmány hitelül:

bírósági tisztviselő